

die zij te voren op de openbare straat hebben opgeraapt. Die eindjes worden afgeknipt en gereinigd, de tabak gekorven of fijngewreven, en rookers die zich het genot willen verschaffen van een pijpje „à prix réduit” kunnen op de Place Maubert hunne inkoop doen.

Een honderd passen verder vinden wij muren en huizen, die men bezig is af te breken: een oud gedeelte van de hoofdstad, dat voor goed verdwijnt, en wel eene der vuilste buurten, waar de politie dikwijls nog een goede vangst doet. Slechts enkele

Au Père la Lunette, een der beruchtste kroegen van Parijs.

straten wachten nog op moker en houweel, en die zullen wij met een bezoek vereeren; zij zijn niet van de minst bezienswaardigen. In de Rue des Anglais, te midden van berookte, vervallen en smerige krotten, ziet men een groote houten bril voor een gevel uitsteken, waarvan de onderpui rood geverfd is. Dat overblijfsel van het oude Parijs is de „Cabaret du Père la Lunette”, een herberg, waar dieven, moordenaars en allerhande gespuis saamkomt.

De uithangende bril is een allegorie op den naam des eigenaars, of liever van wijlen den eigenaar, want deze is onlangs in den Heere ontslapen. Mevrouw de Weduwe La Lunette zet de zaak door, tot den weldra glo-

renden morgenstond, dat haar inrichting voor den hamer der afbrekers zal moeten zwichten. Wij traden binnen; een paar dronkaards met boeventronies waggelen van de toonbank naar eene houten bank, zien ons met glazige oogen wantrouwend aan, en